

Societat | Redacció | Actualitzat el 22/07/2021 a les 20:00

«Vaig passar d'ofegar-me al meu poble perquè era massa petit, a tenir por de sortir de l'habitació»

Anna Comellas, l'afany insaciable d'aprendre de qualsevol situació que ens presenti la vida

Anna Comellas va estudiar infermeria i actualment treballa a l'hospital Clínic | Arxiu particular

Anna Comellas Vilanova. Nascuda l'any 1992 a Sant Joan de Vilatorrada, el seu poble estimat del qual no es va separar fins que va fer els vint-i-cinc: "no havia tingut mai la necessitat de marxar a viure a fora", diu. De fet, amb la rutina frenètica que portava, poc temps li quedava per pensar en llogar un immoble en alguna ciutat més gran, coincidint, per exemple, amb la seva etapa universitària. I és que només complir els 16 anys, l'Anna ja va posar-se a treballar: "a casa sempre s'havia insistit molt en la importància d'esforçar-se per aconseguir el que vols". Va passar-se tot el batxillerat i la carrera empalmant feines, "no per assolir cap objectiu concret, sinó més aviat per la necessitat que tenia de fer coses: soc un cul inquiet i necessito estar sempre en moviment", confessa. Potser per això va decidir estudiar infermeria, una professió en què a banda de tocar mil tecles, seure és un privilegi reservat per a ocasions (molt) puntuals. "Només la gent que ha estat ingressada un temps sap realment la mà de coses que arribem a fer", sentència.

Fer pràctiques a urgències la va al·lucinar: "no m'ho esperava, perquè jo sempre havia dit que preferia l'atenció primària". Va congeniar tan bé amb l'equip de professionals de Sant Joan de Déu, que fins i tot abans que es gradués ja l'hi van oferir feina. Quatre anys, va treballar-hi. Fins que un dia va decidir que havia arribat el moment de materialitzar aquell somni platònic d'adolescència: el de marxar a veure món, sense bitllet de tornada i sense sentir-se turista. "Tenia

moltes ganes de saber què hi havia més enllà del meu poble, de descobrir noves maneres de viure, altres cultures...". I tot plegat, des de l'horitzontalitat: "res de maleta; la intenció era viatjar en motxilla, perquè és d'aquesta manera quan es coneix realment l'essència d'un lloc". El mes d'octubre de 2017, l'Anna i el seu xicot van emprendre l'aventura de les seves vides. Com a mínim, allò era el que es pensaven en aquell moment: a la Covid-19 encara li quedaven dos anys i escaig per entrar en escena.

- Què vol dir, exactament, viatjar amb motxilla?

- Per començar, espavillar-te molt més. Quan vas amb maleta acostumes a dormir en hotels, a tenir un guia que planeja les rutes a fer i els llocs a visitar, a fer servir transport privat... La filosofia *motxillera* és l'altra cara de la moneda: el que busques és viure com viu la gent del país on vas. Per tant, no contemples anar a dormir en hotels, ni menjar en restaurants turístics, ni visitar allò típic i tòpic; el que busques és mimetitzar-te amb la nova comunitat. Per a mi no té cap mena de sentit viatjar amb totes les comoditats que ja tinc aquí.

- Entenc, doncs, que la filosofia *motxillera* només es pot aplicar en països menys desenvolupats que el nostre?

- No ben bé. L'opció de defugir ser un turista i no fer el que fa tothom sempre la tens. El que passa és que sí que és cert que en un país del primer món et serà molt més fàcil espavillar-te i familiaritzar-te amb les dinàmiques que tenen. Quan vas a llocs subdesenvolupats o que no tenen els privilegis que nosaltres tenim, el trencament amb la teva realitat és molt més gran, i això fa que hagis de fer un major esforç d'adaptació i acceptació del nou entorn. Partint d'aquesta base, doncs, és molt més desafiant i estimulant viatjar amb motxilla per països que no tenen res a veure amb el teu, que no pas fer-ho per aquells que et recorden on vius. Ja t'asseguro jo que no és fàcil...

- En quin sentit?

- Per molt que defenséssim aquest discurs, quan vam engegar amb el viatge seguíem tenint mentalitat primermundista, consumista, capitalista. Recordo que els dos primers mesos de ruta semblava que tinguéssim una pressa patològica, com si se'ns acabés el temps i estiguéssim obligats a veure com més coses millor.

- I el cert era que no teníeu bitllet de tornada...

- Exacte! Corríem tot el dia com si haguéssim de tornar cap a casa imminentment i la realitat era que el viatge es podia allargar tant com vulguéssim. Per sort, un bon dia ens vam adonar que no era així, com volíem viatjar, i vam decidir deixar de col·leccionar països per començar a viure'ls.

- Pot ser que aquesta actitud estigues una mica condicionada per la pressió de les xarxes socials?

- Completament. De fet, jo vaig marxar pensant que crearia un perfil d'Instagram on hi penjaria cada dia el que fèiem i el que visitàvem. Però després de veure com pot arribar a condicionar estar tan pendent de les xarxes, vaig descartar-ho. Durant el viatge vam trobar-nos amb molta gent que passava més estona mirant els països a través d'una pantalla per fer la foto perfecta, que vivint el moment. Sort que nosaltres vam reaccionar a temps!

- En què es va traduir aquest canvi de xip viatger?

- En escoltar molt què ens venia de gust: si paràvem en una ciutat i ens hi sentíem bé, ens hi quedàvem sense plantejar-nos quan en marxàriem. Com que defugíem fer de turistes, el que vam decidir va ser provar de fer les coses que fèiem a Catalunya però allà; transportar la nostra quotidianitat on érem. Un dia, per exemple, vam anar al cinema, un altre passejàvem sense cap

rumb concret pels carrers, també freqüentàvem moltes biblioteques... Són coses que no surten a les guies turístiques però que et donen molta més informació de com és cada indret i que et permeten conèixer gent meravellosa com la parella que ens va agafar quan fèiem autoestop per anar de Laos a Cambodja.

- Autoestop i tot?

- Sí. Al principi no les teníem totes: patíem perquè no sabíem qui ens agafaria, si hi podríem confiar... En cap moment ens vam aturar a pensar que la persona que decidís fer-nos lloc al seu cotxe potser també se sentiria insegura amb nosaltres. Clar, com que partim de la base que nosaltres som la classe còmoda i que ho tenim tot, ja donem per suposat que la gent del tercer món és infeliç i pobre, i que ens enveja. I la gran majoria de cops és ben bé al contrari: quan nosaltres explicàvem a les persones que coneixíem com era el nostre dia a dia a Catalunya, ens deien que no el voldrien ni regalat. Aquesta és una de les coses més valuoses que m'emporto del viatge: el trencament total amb la superioritat moral -a vegades inconscient- que tenim els europeus.

Comellas va passar-se deu mesos viatjant amb motxilla Foto: Arxiu particular

- El desconeixement és l'aliment per excel·lència de la por i els prejudicis...

- Exacte. I posaré un exemple que encara ho deixarà més clar: a mi el mar sempre m'havia fet molt respecte. El dictaminava, en certa manera, perquè no sabia què hi podia arribar a haver més enllà de la superfície. Un bon dia, durant el viatge, vam fer una immersió que em va permetre descobrir què amagava el fons marí. A partir d'aquell dia, anar en barca pel mig del mar ja no m'espanta, perquè sé què hi ha a sota. I això passa amb tot: a partir del moment que ens donem permís per aprofundir i descobrir, la confiança i el no-judici guanyen molt espai. En definitiva, ens

alliberem. De fet jo sempre dic que no som nosaltres que canviem el món, sinó que és el món el que ens canvia a nosaltres.

- Quant temps va durar el viatge?

- Deu mesos.

- Com va ser la tornada?

- Terrible. Vam passar de viure experiències noves cada dia a reprendre aquella rutina que ja no recordàvem ni que existia: mateix carrer, mateix poble, mateixa casa, mateixa gent... Va ser arribar i posar-nos a buscar vols per tornar a marxar. Trobàvem a faltar aquella adrenalina que aporten les novetats constants. Ens va costar molt readaptar-nos. Finalment, vam trobar feina a Barcelona i ens n'hi vam anar a viure. Ens vam agafar aquell trasllat com la continuació del viatge: una gran ciutat on hi conviuen moltíssimes cultures, on s'hi parlen infinitat d'idiomes...

- Vas tornar-te a posar a treballar d'infermera?

- Sí! A l'hospital Clínic. De fet encara hi soc. A la UCI, concretament.

- Devies viure la pandèmia en primera línia...

- La primera onada de la Covid me la vaig passar tancada en una habitació perquè vaig contagiar-me. Un mes i mig sense sortir. Imagina-t'ho!

- Per a una persona tan activa i vital, no devia ser gens fàcil.

- Vaig aprendre tant o més que durant el viatge. Fins llavors sempre havia estat envoltada de gent i d'estímul constants. De cop, em trobo cara cara amb mi. Aquí vaig adonar-me que per obrir la ment no cal marxar enlloc. Durant el viatge em vaig conèixer, sí, però al llarg dels més de quaranta dies de confinament, també vaig aprendre a escoltar-me. I vaig acabar veient que jo, amb mi mateixa, també hi estava la mar de bé.

- Amb encara no tres anys de diferència vas viure dues realitats completament oposades.

- Oi tant! En el viatge tot va ser expansió i obertura, i durant el confinament, reclutament i autoconeixement. De fet, quan ja em van deixar sortir, no les tenia totes. Vaig passar d'ofegar-me al meu poble perquè era massa petit, a tenir por de sortir de l'habitació! És ben bé que la vida no ens para d'ensenyar coses... I amb aquestes dues grans experiències, el que he descobert és que el meu objectiu vital és trobar l'equilibri entre la frisança que tinc per voltar i conèixer món, amb l'escolta interna i conscient que m'aporti pau i benestar.

- Creus que vas per bon camí?

- Sí, però la pandèmia no ho ha posat fàcil. Fer d'infermera en moments així et posa al límit. Pensa que constantment estem en contacte amb la vida i amb la mort. I això, a vegades, costa de gestionar. Un cop calmada la marea de les tres primeres onades, vaig començar a tenir ansietat: palpitations, dificultat per agafar aire i per dormir...

- Vas demanar ajuda?

- Vaig estar anant al psicòleg. I sort en vaig tenir. Mitjançant eines de respiració conscient, meditació i visualitzacions, l'angoixa va anar minvant. I aquí segueixo: fent torn de nit a la UCI de l'hospital Clínic i amb moltes ganes que la pandèmia s'estabilitzi. El ritme que estem portant les infermeres és insostenible, realment...

- Me'n faig al càrrec...

- No parem ni un moment i fem tots els papers de l'auca. I com que és una feina tan vocacional, a vegades sembla que se'ns puguin exigir les hores extremes que faci falta. Penso que juguen una mica amb la nostra bona voluntat: saben que si ens demanen doblar jornada perquè falta personal, nosaltres ho farem perquè no permetrem que els pacients estiguin infra-atesos. Si bé és cert que a nivell de sou no ens paguen malament, crec que la majoria de nosaltres preferiríem cobrar menys i tenir millors condicions laborals.

*Buscar l'equilibri entre la frisança de veure món i la necessitat de tenir pau interior, l'objectiu vital de Comellas
Foto: Arxiu particular*